

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/31/2019
Identifikačné číslo spisu: 6210205848
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6210205848.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Pharmabon, s. r. o., so sídlom Vájanského nábrežie 5, 811 02 Bratislava, IČO: 44 373 091, zastúpeného advokátskou kanceláriou AK-KRUPA s.r.o., so sídlom Hurbanova 1, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 859 435, v mene ktorej koná Mgr. Dušan Krupa, ako konateľ a advokát, proti žalovanému: Všeobecná nemocnica s poliklinikou, n. o., so sídlom Nemocničná 1, 990 01 Veľký Krtíš, IČO: 31 908 977, zastúpenému JUDr. Oskarom Chnárkom, advokátom, KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 648 892, o zaplatenie 137.283,54 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš, pod sp. zn. 6Cb/7/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. októbra 2016, č. k. 43Cob/182/2016-698, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom zo dňa 1. októbra 2015, č. k. 6Cb/7/2011-644, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 137.283,54 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.784,37 Eur od 31.08.2009 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 21.941,67 Eur od 31.12.2009 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.554,53 Eur od 06.02.2010 do zaplatenia, 9 % ročným úrokom z omeškania ročne zo sumy 19.823,76 Eur od 01.03.2010 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 27.301,13 Eur od 29.03.2010 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 28.974,30 Eur od 01.05.2010 do zaplatenia, 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 32.903,78 Eur od 31.05.2010 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 % potrebných na účelne uplatňovanie jeho práv.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že dňa 08.07.2008 bola medzi predávajúcim, spoločnosťou REDCROSS s. r. o., a žalovaným v postavení kupujúceho uzavretá Zmluva o dodávke liekov a zdravotníckych pomôcok podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „Zmluva“). Predmetnom Zmluvy bola rámcová dohoda a obchodné podmienky týkajúce sa zásobovania nemocnice s poliklinikou, ktorú prevádzkuje kupujúci liekmi a zdravotníckymi pomôckami. Na základe Zmluvy bol žalovanému dodaný tovar, pričom žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia za časť dodaného tovaru v mesiacoch 07/2009, 11/2009, 12/2009, 01/2010, 02/2010, 03/2010 a 04/2010, ktorú fakturovanú kúpnu cenu v celkovej výške 137.283,54 Eur žalovaný nezaplatil a dodaný tovar použil na poskytovanie zdravotnej starostlivosti pre pacientov Nemocnice s poliklinikou Veľký Krtíš.

3. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 16.09.2010 vyplýva, že spoločnosť REDCROSS s.r.o. (ďalej len „spoločnosť REDCROSS“) postúpila pohľadávku voči žalovanému na spoločnosť BONIDON s.r.o. (ďalej len „spoločnosť BONIDON“). Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 10. 2012 spoločnosť BONIDON predmetnú pohľadávku postúpila žalobcovi, z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uznesením zo dňa 20. 02. 2013, č. k. 6Cb/7/2011-487, pripustil, aby z konania vystúpila spoločnosť BONIDON a na jej miesto vstúpil žalobca.

4. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že v predmetnom období žalovaný odoberal lieky iba od spoločnosti REDCROSS ako právneho predchodcu žalobcu, ktorý vystavil žalovanému za dodaný tovar faktúry, a to faktúru č. 20100138 na sumu vo výške 32.903,78 Eur, faktúru č. 20100112 vo výške 28.974,30 Eur, faktúru č. 20100067 vo výške 27.301,13 Eur, faktúru č. 20090237, z ktorej zostala neuhradená suma vo výške 21.941,67 Eur a faktúru č. 20090381 vo výške 3.554,53 Eur a faktúra č. 20100015 vo výške 19.823,76 Eur.

5. Po vyhodnotení všetkých dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto jej v plnom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 137.283,54 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z jednotlivých súm, podľa splatnosti faktúr v zmysle ust. § 369 Obchodného zákonníka.

6. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 20. októbra 2016, č. k. 43Cob/182/2016-698, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd skonštatoval, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré by s rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasil. K žalovaným namietanej neexistencii účtovných dokladov a dodacích listov, ktoré by preukazovali dôvodnosť žalobcovho nároku, odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní predložil faktúry vyhotovené podľa dodacích listov, ktoré boli ich súčasťami a obsahovali podrobný prehľad liekov a zdravotníckeho materiálu dodaného žalovanému. Okrem iného odvolací súd poukázal na to, že predložené faktúry obsahovali otláčok pečiatky a podpis štatutárneho zástupcu žalovaného, čo žalovaný v konaní nepoprel. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd námietku žalovaného ohľadom nesúlady čísel faktúr s číslami faktúr v prehľade záväzkov a pohľadávok, nakoľko zo spisového materiálu vyplývalo, že ich čísla a výška sumy sú v súlade s podanou žalobou, pričom žalovaný neuviedol, ktorá faktúra je číselným označením v rozpore s evidenciou uvedenou v účtovníctve samotného žalovaného alebo v rozpore so skutkovými tvrdeniami prezentovanými počas konania žalobcom.

8. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko hodnoverne nepreukázal dodanie liekov. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že žalobca predložil súdu faktúry podpísané vtedajším riaditeľom a súčasne preukázal, že podpísanie faktúry bolo záverom procesu internej kontroly jej správnosti, čo do množstva a kvality prevzatého tovaru, v dôsledku čoho žalobca v konaní uniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že lieky boli žalovanému dodané. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že faktúry boli následne zaradené do účtovníctva žalovaného, o čom predložil dôkaz sám žalovaný, keď súdu predložil výročnú správu o činnosti a hospodárení za rok 2009, súčasťou ktorej je na str. 14 pri údajoch Záväzky v eurách k termínu 31.10.2010 za účet č. 32110 (dodávateľské faktúry), uvedený zoznam faktúr v prospech spoločnosti REDCROSS, zaplatenie ktorých je uplatňované v tomto konaní. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu žalovanému lieky dodal. Podľa odvolacieho súdu otázkou v konaní nebolo, či boli žalovanému lieky dodané, ale skôr, v akom množstve a cene boli dodané. Paušálne popretie dodávok liekov žalovaným, odvolací súd považoval ako účelovú obranu žalovaného v záujme predĺženia sporu.

9. Odvolací súd zdôraznil, že aj keď ušlo jeho pozornosti zaradenie faktúry č. 20100015 na č. l. 161 spisu, bol odvolací súd pri vydaní predchádzajúceho zrušovacieho rozhodnutia so skutkovým stavom tak, ako vyplýval zo spisového materiálu, riadne oboznámený. Predchádzajúce zrušovacie rozhodnutie bolo odvolacím súdom vydané v súlade s ust. § 214 ods. 2 zák. č. 99/1963 Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.06.2016 z dôvodu, že predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z neprávneho právneho posúdenia, pričom pokyn odvolacieho súdu na opätovné vykonanie dokazovania faktúrou č. 20100015 bol iba sprievodným javom zrušenia pôvodného rozhodnutia súdu prvej inštancie. S prihliadnutím na vyššie uvedené, odvolací súd posúdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku ako vecne správny, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. V rámci podaného dovolania dovolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 3MCdo/6/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.06.2010, sp. zn. 5Obo/52/2010 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 10.06.2014, sp. zn. 21Cdo/1001/2013. Dovolateľ trval na tom, že žalobca mal v konaní uniesť dôkazné bremeno, resp. bremeno tvrdenia, aby preukázal existenciu dlhu žalovaného z nezaplatených faktúr za dodané lieky a zdravotnícky materiál v celkovej výške 137.283,54 Eur. Podľa dovolateľa žalobca v konaní nepredložil ani jedno vyhotovenie dodacieho listu, resp. obdobného dokladu, ktorý by preukázal prevzatie tovaru žalovaným. Vzhľadom na to, že listinné dôkazy nebolo možné predložiť, svedecké výpovede nepotvrdili, že by žalobca dodal žalovanému tovar v celkovej hodnote 137.283,54 Eur. Jednotlivými svedeckými výpoveďami bol objasnený len zaužívaný proces od objednávaní liekov a zdravotníckych pomôcok po podpísanie vystavených faktúr riaditeľom žalovaného. Dovolateľ argumentoval predovšetkým tým, že nedostatok dôkazov a skutkové zistenia v danej veci nedávali súdom dostatočný záver o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku, teda na vydanie rozhodnutie, ktorým zaviazali žalovaného na zaplatenie sumy 137.283,54 Eur s príslušenstvom, v dôsledku čoho je podľa dovolateľa konanie postihnuté vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci.

12. Spolu s dovolaním žalovaný podal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 444 ods. 1 C. s. p., ktorý odôvodnil tým, že následky odkladu vykonateľnosti u žalobcu by boli v zjavnom nepomere s dôsledkami začatia exekučného konania proti žalovanému. Okrem iného dovolateľ poukázal na to, že nepovolenie odkladu vykonateľnosti napadnutého rozsudku by malo za následok ohrozenie verejného záujmu, ktorým poskytovanie zdravotnej starostlivosti v okrese Veľký Krtíš jednoznačne je.

13. K dovolaniu žalovaného sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalobca, ktorý zastáva názor, že dovolanie podané podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné nie je. Žalobca vyjadril súhlas s rozsudkom súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v celom rozsahu s odôvodnením, že veci správne právne posúdili. Podľa žalobcu súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami prednesenými v konaní žalobcom aj žalovaným. Za nepravdivé označil žalobca tvrdenie žalovaného v dovolaní, a to že žalobca nedoložil do spisu všetky faktúry. S poukazom na jednotlivé faktúry, ktoré slúžia aj ako dodací list a svedecké výpovede žalobca trvá na tom, že uniesol v konaní dôkazné bremeno. K navrhovanému odkladu vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vyjadril žalobca svoj nesúhlas.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

16. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

17. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

20. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

21. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

22. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

23. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

24. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

25. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v

spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

26. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

27. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

28. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania opieral aj o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p. dovolací dôvod nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

29. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. písm. b/ C. s. p. je sformulovanie právnej otázky dovolateľom, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová.

30. Na doplnenie dovolací súd uvádza, ak má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (vid' uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). Dovolateľ v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neuviedol právnu otázku, ktorú by mal dovolací súd, ako zásadnú otázku, riešiť a ktorá nebola ešte riešená a preto neuviedol ani namietaný právny dôvod dovolania. Všeobecne poukázal na rozhodnutie dovolacieho a odvolacieho súdu (NS SR) a rozhodnutie NS Českej republiky, ktoré sa zaoberali otázkou nositeľa dôkazného bremena, bez konkrétnej spojitosti s uplatneným dovolacím dôvodom.

31. Dovolateľ je totiž povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok ničoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či

nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

32. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

33. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalovaným nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

35. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.